

LOST TANGO

tekstmateriaal voor een muziektheaterproductie
van Via Berlin/Orkater/Ragazze Kwartet

Lost Tango ging in première op Terschelling op 15 juni 2019
de voorstelling werd gemaakt door

Anna	Dagmar Slagmolen
Blanca	Rosa Arnold
Clara	Meral Polat
Papa Tango	Carel Kraayenhof
Olga	Annemijn Bergkotte
Masja	Rebecca Wise
Irina	Jeanita Vriens
Paco	Juan Pablo Dobal
Henk	Jaap Branderhorst
Danser	Maarten Krielen
Danser	Jarek Kruczek

Regie	Ria Marks
Choreografie	Pim Veulings
Scenografie	Michiel Voet
Kostuums	Dieuweke van Reij
Composities	Piazzolla, Peralta, Dobal

deze tekst wijkt hier en daar af van de gespeelde versie.

- Clara Dames en heren....
Terwijl de golven onder ons wegglijden en de sterrenhemel op ons neerziet, nemen wij u mee op de vleugels van de muziek.
Verloren paradijzen, gebroken harten en dromen van weleer – de taal van de tango kan iedereen verstaan; de tango is een schipbreuk in de tijd; een droevige gedachte waarop je dansen kunt.
Schenk de glazen vol, de dansvloer wacht op u.
Een groot applaus voor de koning van de bandoneon, Papa Tango.
- Clara Ha, mijn zusje met de wind om zich heen. Hoelang heb ik haar niet gezien? Zilverwitte vliegtuigstrepen en de geur van grote steden brengt ze mee, benzine, platanen en streetfood, het gerammel van metrostellen, deuren die opengaan zodra je aan komt lopen en mannen die zich in taxi's vouwen terwijl ze telefoneren met verre landen en vrouwen die hun sneakers in een tas proppen en op hoge hakken de dag veroveren.
Daar zijn ze, hele legers, mooi als mijn zusje, glanzend en gladgeslepen door hun snelheid, als een steen in een rivier, glinsterend temidden van de anderen, net als mijn zusje, stralende sterren in de menigte, navigeren vast op koers door de drukte, spits, een onaantastbaar universum zijn ze ieder voor zich in New York, Parijs, Buenos Aires, , ...
- Clara: Anna! Wat kom jij hier doen...?
- Anna O, zo lang geleden: 's ochtends samen in bed, de zoete, viezige slaaplucht, plakkerige wimpers en het gele licht dat door de gordijnen kwam zodat het net was of de zon scheen en de nachtpoppen met de vlinders en de bewaarde dropsleutels, wie er het langst mee doet, zwarte mondhoeken, kouwe voeten –
Clara, mijn zus, nog altijd hier, terwijl de eeuwig druppende kraan de tijd wegtikt en dag na dag zich herhaalt wat zich gisteren herhaalde, een kras in een langspeelplaat, tik, tik, tik, tik –
Maar ik breng nieuws, zusje, goed nieuws, nieuw nieuws, want trouw is mooi maar taai en verraderlijk voor zielen zoals jij.

Anna   Onze kleine blinde debiel met haar viool, ongelukkig geboren maar de gelukkigste van allemaal, een lebbende labrador ben je gebleven, een kleuter, als de meute maar bij elkaar is, als jij maar iemand hebt om tegenaan te kruipen, als er maar iemand is om je vast te houden, dan is het leven goed, zusje-kusje, ons Konijn, elke dag een schone bladzij in een nieuw schrift, wat een zegen.

Laat je me nu weer los? Laat je me los? Laat me los. Laat me los ! Klaar.

Clara   Blanca, laat Anna maar weer los.

Papa Tango   Basta Blanca !

Clara   Ze heeft een ingebouwde seismograaf. Een wichelroede voor verborgen waterstromen . Gevoelig als een oog zonder ooglid.

Anna   Kanarie in de kolenmijn.

Clara   Ze houdt ons bij elkaar.

Als ik wakker word, ben ik soms zo moe, je hebt geen idee, ik weet niet hoe ik de ene voet voor de andere moet krijgen, de gasten, de mensen, papa, ik zie de dag voor me liggen als een beschimmelde dweil, een dweil die ik op moet eten, ik zie de glimlachende gezichten al voor me en de moed zinkt me in de schoenen als ik eraan denk dat ik terug moet grijnzen en dan komt Konijn binnen –

Anna   En krijg je haar natte kussen er ook nog bij.

Clara   Ze knielt naast mijn bed en snuffelt aan me. En na een poosje gaat ze mijn voorhoofd aaien of door m'n haar kroelen of bovenop me liggen. Altijd iets anders, god weet waarom. Dan kan ik er weer tegen, ik zweer het je.

Zo is ze met iedereen.

Het is continu opletten. Je weet niet wat mensen zich in het hoofd halen.

Een meisje dat niet praat en de wereld niet snapt, daar kun je mee doen wat je wilt.

Anna

ziet haar vader. Zo oud als je geworden bent. Alsof een grote droogte je geteisterd heeft, gebarsten grond, een grauwheid die van binnen komt. Je had weg moeten wezen, papa, je had van de gelegenheid gebruik moeten maken, een beroerte komt niet voor niks, er tussenuit knijpen was zo makkelijk geweest. Op de golven van je attaque had je weg kunnen zeilen – in het suizen van je bloed had je je laatste milonga gehoord, zachter, steeds zachter, met elke harteklop zachter.

Maar jij weet van geen ophouden, loslaten is voor losers, jij hebt je vastgeklampt aan langsdrijvend wrakhout en kijk wat er van je over is. De helft van wie je was is weg.

Je bent van ver gekomen, Kees Kuiper uit Nijverdal, een koninkrijk heb je gevestigd, je hebt salons gevuld met jouw muziek, grandioos ben je geweest. Je bent te lang gebleven. Dit is geen tijd voor tango's meer.

Anna Ik heb iemand ontmoet.

Een connectie, een relatie.een ontmoeting met geld, veel geld en dromen en interesse, interesse in de Esperanza, belang, belangstelling, hij wil, de tijd is nu, je moet het ijzer smeden voor het schroot is, want schroot is voor de Bulgaren, de Ghanezen, maar dit is een Mexicaan, slim, een entrepreneur, een creative, maar he moves fast, nu is het moment, the window of opportunity staat open, sla je vleugels uit, vlieg de wereld in nu het nog kan.

Clara Een koper ?

Anna Iemand die de Esperanza wil kopen.

Clara Een koper, een kaper, een verlosser, een piraat die me in mijn taille pakt en op de mond zoent, meisje, mujer, jij bent van mij, laat me je enteren, het tij is gunstig en de zeilen bollen al, het zal je geen windeieren leggen – Hij wil ons kopen?

Anna Hij koopt het schip. Een jacht vindt hij afgezaagd.

Clara Dat kan niet.

Anna Alles kan.

Clara Waar gaan wij heen?

Anna Waarheen je maar wilt.

Clara Dit, hier, dit is ons leven.

Anna We kopen straks voor iedereen een nieuw. Hij heeft hele diepe zakken.

Clara Ik laat ze niet stikken.

Anna Als je zo doorgaat, stik je zelf.

Clara Dat is het lot.

Anna Smijt het weg en trek een ander! Pak mijn hand en spring.

Clara Ik heb er niets over te zeggen.

Anna Jij beslist. Hij heeft geen keus.

Clara Dat is gemeen.

Anna Dat is gemeen. En creatief, oud maakt plaats voor nieuw, zwak maakt plaats voor sterk, dat is natuur, dat is economie, dat is het leven.

Dit is jouw tijd. Zijn tijd is op. Kijk eens naar the bigger picture: jij houdt in je eentje drie, vier arbeidsplaatsen bezet. En jouw talent verpietert hier, tussen de soep en het dessert.

Clara Er zijn er zoveel met talent!

Anna Jij denkt alleen maar aan jezelf! Maar draai het nou eens om! Hoeveel geluk kan jij de wereld geven? Stel je voor, het meisje met gebroken hart dat troost vindt bij jouw stem. Een oude man, z'n benen krom van jicht, die in de keuken danst op jouw muziek. Of twee gelieven die elkaar vinden bij een lied van jou, en over veertig jaar nog zeggen: 'ah! daar is ons nummer.'

Clara *tegen papa*. Stel je voor, mijn stem de wereld in, de netwerken over, langs satellieten, antennes, koperdraadjes, door koptelefoontjes in onbekende oren stromend. Golvend uit speakers op een voetbalveld. In een café kabbelend over de koffie. En de mensen houden me staande op straat en kleine meisjes trekken aan mijn jas om een handtekening, en ik hurk naast ze. Hoe heet je? Waar droom jij van? Hoe lang kan jij met een dropsleutel?

Anna Je hebt de kaarten in je hand, je hoeft ze alleen maar te spelen.

Clara Ik moet erover denken.

Anna Denk erover, maar niet te lang.

Het leven is een dans, en wie niet meedanst ligt eruit, door en door gaat de muziek, voeten bewegen langs geheime patronen en wie de passen niet kent struikelt en moet de dansvloer verlaten, daar staan ze, aan de kant, de stakkers, de stumpers, de strompelaars, hoor jij daar, zusje? Nee, jij bent mijn zus, je moet alleen wakker worden, ik heb een prins voor je meegebracht, hij zal je niet kussen, hij zal je betalen.

Dit is jouw moment, nu ben jij de koningin van het bal, het middelpunt van de dansvloer en alle ogen zijn op jouw gericht, op jouw ocho's en jouw caminada.

Anna en Clara rapen hun moed bij elkaar om Papa Tango van de plannen op de hoogte te stellen, maar de muziek valt het voortdurend in de rede. (muziek: Instead of a tango.)

Anna   Papa

Clara   Papa... Het zit zo –

Anna   Clara heeft –

Clara   Ik kan zo niet – ik kan niet zo – ik – ik kan niet – ik zo – ik

Clara   Papa, kijk –
                    Jij en jouw –
                    en Konijn –

Anna   Ja, Konijn –

Clara   Papa, het is op –

Clara   Ik kan niet meer. Ik hou het niet meer vol.

Anna   Nee.

Anna   Het is gewoon genoeg geweest.

Clara   Ik moet een eigen leven, papa

Clara   Luister je?
                    Hoor je wat ik zeg?

Anna   Papa!

Clara   Waarom doe je zo?

Anna   Papa! Clara zegt niet zomaar wat.]

Clara   Alles wordt anders, papa.

Anna   Voor iedereen.

Clara   Een afscheid en een nieuw begin.

Anna   Luister je?

Clara   Alles komt goed –

Anna   het heeft lang genoeg geduurd..

Anna   *wordt gebeld.* ¡Hola! ¿Qué tal?
She will. Of course she will.
He will have to.
Don't you know me? I can be very persuasive.
Give me a break, I just got here.
I'll get back to you. As soon as possible. Asap asap

Anna   HQ aan de avenue.¹
In Manhattan moet je niet naar boven kijken.
Wie naar boven kijkt krimpt.
Wie naar boven kijkt wordt een kakkerlak, kruipend in het vuil.
Wie naar boven kijkt, klimt nooit omhoog.
Kijk vooruit,
terwijl de deuren voor je open zoeven.
Kijk vooruit terwijl je groet, de portier is ook een mens.
Kijk vooruit in de lift.
Vandaag is de dag.
Vandaag word ik partner.
Vandaag krijg ik mijn deel, mijn fair share,
want ik heb gewerkt en ik heb gewonnen,
ik heb de capaciteiten en de kennis,
ik heb focus en vechtlust.
I grab them by the balls, de jongens en de meisjes, de juniors en de seniors,
wie mij wil pakken, pak ik terug.
Dit is een warzone en ik woon hier
Ik zorg voor mezelf
Ik zorg voor mezelf
Ik zorg voor mezelf
Ik style mijn haar, ik stift mijn lippen.

---

¹ op z'n Engels: eetsj kjoee aan de evvenjoe (hq = head quarters)

Mijn nagels zijn gelakt, mijn benen zijn gelaserd,
bereidheid is alles.

De liftdeur gaat open, ik kijk vooruit, met uitgestoken hand komt hij op mij af: 'Congratulations, you made it, dit is de dag, vanaf nu doen we samen, daar ben je partners voor.'

Is it? Are we? Samen, hier? In de warzone?

Jij hoopt op het moment dat ik struikel, mijn klanten jou in de schoot vallen, je hebt mijn rekensom gemaakt, als nu niet dan nooit, ik heb je zien kijken: moeder of krijger? Je hebt informatie ingewonnen. Een man? Een vriend? Een tinderaccount? En toch heb je besloten, want either way, jouw voordeel, jouw firm, jouw naam, jouw aandelen. Samen, dat is voor anderen, hier gelden de wetten van het hooggebergte. Jij weet het, ik weet het, maar we blijven mensen, we zijn teer van huid, niet meer dan stipjes op de uitgestrekte gletsjer, we zijn aardig voor elkaar, we zitten aan elkaar vast.

We zijn mensen – onder dat pak van jou zit een lichaam dat vanochtend nog verkreukeld tussen de lakens lag, Achter je gesoigneerde gezicht woekeren verhalen, een donker wortelstelsel dat naar grond en rotting ruikt. Onder je woorden gaan wilde beelden schuil, zo zijn we gemaakt, van vel en vlees en darmkanaal.

Mensen zijn we, maar professionals, je gebaart naar de tafel. Ons partnercontract ligt klaar. Ik teken.

De vlammen in het hout gloeien onder de epoxyhars.

Clara   Papa Tango, onze vader,
                     bewaarder van dit kleine universum,
                     dit zinkend schip, zijn dierbaarste bezit,
                     met hand en tand verdedigd
                     tegen roest en tijd.
                     Zout kruipt waar het niet gaan kan,
                     een stille vraat aan veren, toetsen, balg en hout.

Papa Tango   Muchacha, no llores

Clara   Ach meisje, huil maar niet,
                     muchacha no llores, je tranen bijten in mijn huid,
                     nog meer zout in onze wonden,
                     de bandoneon wordt er maar schor van.

Clara En jij, Paco, Waar zou jij heen moeten als het schip verkocht wordt. Waar blijf jij?

Paco No sé.

Clara Een pianobar in een provincieplaats, waar zuchtige dames je avondenlang drankjes laten brengen en tot sluitingstijd blijven, terwijl ze, 'eerlijk waar, helemaal geen bartype zijn' en jij het allang best vindt om 's ochtends niet wakker te worden op je treurige huurkamer. En op een dag heb je ze allemaal nog ongelukkiger gemaakt dan ze al waren en kun je de verhuilde mascara in hun rimpels niet meer aanzien, zodat je je uit de voeten maakt naar een andere bar in een andere stad met andere dames om er hetzelfde te doen. Wie niet deugt gaat naar zee, dat is altijd zo geweest.

En de meisjes? Waar moeten jullie naartoe als het schip er niet meer is? De meisjes zijn voor de straat, de metro of het plein, voegen zich bij het ondergronds orkest, waar de verdiensten altijd nog beter zijn dan bij een feest of een begrafenis

Ach, alles is dragelijk als je je telefoon maar betalen kunt, naar huis kunt bellen af en toe. En jullie zijn mooi en jong, er komt iemand, voor ieder van jullie komt er iemand en jullie vallen uit elkaar, ieder haars weegs.

tegen Henk. Want jou willen ze er niet bij hebben, met z'n drieën is beter dan met jou erbij. Jij bent bad for business, dat snapt iedereen. Onbewaakt is de harem beloftevol, maar met een kerel erbij verschrompelt alles.

En ik neem je niet mee, mijn steun en toeverlaat, ik laat je in de steek, ik laat je stikken, jij hebt me niets meer te bieden en als ik bij je blijf zul je gek van me worden, van het stille, ongerechtvaardigde verwijt. Mijn lege buik zal ondraaglijk worden voor ons allebei. Jij zult je bas rondslepen naar onooglijke cafés en onbegrijpelijke gesprekken voeren met aardige, smoezelige mannen net als jij, verdwaalde schakers, wiskundegenieën, jazzkenners, tot ze op een avond zeggen 'heb jij Henk nog gezien de laatste tijd, hij is al zo lang niet meer geweest,' en er iemand bij je thuis gaat kijken en je vindt.

- Anna *wordt gebeld.* ¡Hola! No news yet, sorry.
Things take time. It's a different world over here, they live in a different time scale.
Have I ever promised you anything I didn't deliver on?
Be patient. You'll just love it.
It's not going anywhere, so don't worry.
- Clara Laat ik me in de luren leggen? Natuurlijk wint die pepermuntblauwe lucht van haar. Hier is alles traag. De plafonds laag en de gangen smal, in het linnengoed hangt de geur van stookolie. De donkere romp, het geronk van de motor maakt ons kleiner dan we zijn, onzichtbare mensen, vergeten, op elkaar aangewezen. En daar is zij met aanlokkelijke vergezichten, met een toekomst waar ik alleen maar ja op hoeft te zeggen om bij de echte wereld en de echte mensen te horen.
Hoe kan ik iets anders zeggen dan...
Nee... Nee, nee...
- Anna Aarzelen, weifelen, wankelen, twijfelen, treuzelen – alsof de wereld stilstaat in de tussentijd, er is geen tussentijd, de tussentijd is afgeschaft, er wordt gehandeld in fracties van secondes, een kans moet je pakken, hij komt maar één keer, als je de inzet mist ben je te laat.
- Clara Het gaat niet om mij alleen.
- Anna Jawel. Het gaat om jou alleen.
- Clara Een mens is niet alleen.
- Anna Nee?
- Clara Nee.
- Anna Wie zorgt er voor mij als ik het niet doe? Dat-is de grotemensenwereld.
- Clara Ja, daar woon jij, daar hoor jij thuis, in de spiegellende wolkenkrabbers waar alleen de beste exemplaren komen, maar ik woon hier, in het vooronder.

Anna Ik hoor het toch, bij jou van binnen, het snikkende verlangen naar iets anders, groters. Niet wéér diezelfde dag door moeten, haren kammen, veters strikken. Geef het toch eindelijk de ruimte. The world would be a better place als iedereen aan zichzelf dacht.

Clara Ik wou dat het kon.

Anna Het kan, het kan, het kan. Jij denkt maar dat je voor mensen moet zorgen.

Clara Ik zorg voor mensen.

Anna Jij maakt je zorgen. Jij. Zelf. Maakt jouw zorgen. Daar heeft niemand om gevraagd en niemand wordt er beter van. Hou ermee op.

Clara Ermee ophouden. Zorgen aan de kant. Grote opruiming, weg met de spinnewebben, dag allemaal!

Jij bent echt gek.

Anna Ja?

Clara Zo'n risico neem ik niet.

Anna Risico is rendement.

Hier is alles toegedekt met de mantelzorg der liefde, een loodzwaar dekzeil dat alles en iedereen eronder houdt.

Het levert niets op.

Je koopt er niets voor.

Geef jezelf de vrijheid, dan geef je iedereen de vrijheid.

Clara Met welk recht beslis ik over al die levens?

Anna *lief, verontschuldigend.* Zusje, met het recht van de sterkste.

Clara Ik ben de sterkste niet.

Anna Dat ben je wel.

Of je wilt of niet.

Dus je kunt er maar beter van genieten.

Anna   Wonderdadige Clara, barmhartige vrouwe,
sta aan mijn zijde, omhels mij in mijn nood,
want zonder jou is de wind te koud en
de pepermuntlucht te blauw.
Klappertandend tussen de wolkenkrabbers
richt ik mijn bede tot jou,
Wonderdadige Clara, barmhartige vrouwe wees mij genadig,
reik mij de hand en warm mij de voeten,
want jij bent mijn haven, mijn hart en mijn hulpe.

Hou me vast. Hou me vast. Hou me vast. ...

Anna   Er was niks aan de hand !. Gewoon een meeting. Niks nieuws, niks gek,
niks opzienbarends, niks, niks, niks. Het was die chauffeur. Het komt door
die taxichauffeur want er was niks aan de hand. Ik voel me goed, ik heb
goed geslapen, ik zie er goed uit, ik ben relaxt, een zonnige dag, het
verkeer niet erger dan anders, hij houdt stil voor de ingang, op tijd, ruim op
tijd, niks om je druk over te maken, niks, ik pak mijn portemonnee, die man
draait zich naar me om en kijkt me aan. Een oude man of misschien wel
niet zo oud, gelooide vel, ik zie hem lopen achter een ploeg, een lapje grond,
kinderen, of zijn het kleinkinderen, Afghanistan misschien, hij kijkt me aan,
bezorgd lijkt het, hij heeft hele zachte ogen, en hij vraagt: 'You okay?' En ik
wil zeggen, yes, , I'm fine, thank you, maar het gaat niet, niks gaat, mijn
tong is van kurk, ik krijg geen lucht, ik heb het ijskoud, mijn vingers tintelen
– een hartaanval, ik heb een hartaanval, een gescheurde aorta, weet ik
veel, ik ga dood, ik 'You okay ? You hospital?'
Flikker op, ik gooi het geld naar hem toe en ren naar binnen, ik schiet een
WC in en met mijn rug tegen de deur begin ik te tellen, god weet waarom,
ik tel en ik tel en ik tel en langzaam kom ik op adem.
Ik check mijn telefoon. Ik ben nog op tijd. Ik drink een slok water en meld
me bij de receptie.

Waar bemoeit zo'n man zich mee? Waarom laat-ie mij niet met rust?

Hij moet gewoon zijn kop houden, achterlijke boer, hoe durft hij? Wat weet hij waar dan ook van? Als hij zijn bek had gehouden was er niks gebeurd. Zoiets is aanranding, ik had hem moeten aanklagen.

Het enige wat ik wil, is dat mensen mij niet voor de voeten lopen, is dat teveel gevraagd? Mij met rust laten. Ik zorg voor mezelf, ik heb geen hulp nodig, dank u, hulp is voor stakkers en stumpers en strompelaars, aan de kant, ik moet door...

Clara   En ik?

Anna   Jij gaat focussen

Jij wordt eindelijk jezelf.. Al die poezelige huiselijkheid van je gaan we eraf krabben, je gaat je sloffen wegslijten en je schort verbranden, samen met je vaatdoeken, pannenlappen, afwasborstels, We gaan je schoonspuiten zodat er geen spoortje stookolie meer aan je kleeft. We gaan je stylen, we gaan je branden,² we gaan je aan de man brengen, we pushen, we teasen, we pluggen, we posten en al die opgekropte dromen en dat weggepropt verlangen komt tot ontploffing, je blaast iedereen omver en daar ben je dan, een stralende ster aan het firmament

Clara   Ze hoeven mij maar aan te kijken en ik val door de mand.

Anna: Kappen, kappen, kappen

Clara   Ze lachen me uit.

Anna: Haal jezelf niet naar beneden

Clara   Ik ben te oud.

Anna   Ik wil het niet hebben zo denk je niet over jezelf,

Clara   Ik ken niemand –

Anna   Hou op, hou op, hou op!

Clara   – en om ergens te komen moet je iemand kennen.

Anna   Die klootzakken die klaar staan om je de kop in te slaan?

Clara   Nee, iemand die zegt: hier is een talent, een stem.

---

² op z'n Engels

Anna Die erop kikken om jou te kleineren.

Clara Maar zelfs als ik iemand kende: ik ben de moeite niet meer waard.

Anna De klootzakken moeten kapot voor ze jou kapot maken.'

Clara Waarom nu pas, waar heeft ze gezeten, hoe lang gaat ze nog mee?

Anna Jij bent de beste.

Clara De markt is jong, de markt is snel, de markt is niet geïnteresseerd in weer een singing housewife.

Anna Jij bent mijn zus en wij kruipen niet, nooit , jij bent met mij, je pakt ze bij hun ballen, net als ik, en je knijpt zo hard als je kan.

Clara Ik knijp zo hard als ik kan,
en ik pak ze bij hun ballen, ok

Anna Oké, oké...

Clara Wij kruipen niet, nooit

Anna Goed zo.

Clara Bel hem op die koper van je !
Bel hem op die Mexicaan! Laat hem komen. We kunnen tekenen, vandaag nog. Bel hem op, Anna!
Laat de deuren open zoeven voor mij.
Ik wil ook zilverwitte vliegtuigstrepen en pepermuntblauwe lucht.
De geur van grote steden en spiegelende wolkenkrabbers.
Ik wil ook, ik wil mijn fair share.
I grab them by the balls.

(Muziek: Preludio para el año 3001)

Clara *zingt.* Ze heeft, ze heeft gelijk.
Nu, nu, nu mag ik.
Het heeft lang genoeg geduurd.
Ik ben aan de beurt.

Ik heb het al die jaren
volgehouden, maar nu ben ik.
Kan niet blijven wachten.
Hoe lang is het geleden
dat ik voor het eerst
met... met... met... mijn hand
op de deurkruk stond en dacht:

wie weet, misschien is hij dood?
Misschien is hij eindelijk gestorven,
vannacht, stilletjes, in zijn slaap,
weggefallen in zijn droom.

Ochtend na ochtend
sta ik zo en denk:
wie weet is het nu gebeurd,
maar nee, jij bent er nog,
jij piekert er niet over om dood te gaan,
jij houdt niet op,
jij houdt niet op,
jij houdt niet op.

Ja, nu ik,
daar ga ik, daar ga ik,
als een lichtstreep op een foto, een meteor,
geen mens meer aan mijn rokken,
trap ze weg
ik vlieg de hemel in,
ik vlieg weg, ik vlieg weg.

Ik til je uit bed,
ik help je onder de douche,
ik droog je af, ik knip de haren uit je oren,
ik smeer je benen en je voeten in,
ik trek je je kleren aan,
ik kam je haar, ik borstel je jasje,
ik strik je veters, ik rijd je naar de eetzaal, van tafel naar tafel.
'U boft maar met zo'n dochter, wat een toewijding!'

O, u moest eens weten
die ander die ik ook ben en die u niet ziet.
U moest eens weten hoe die tekeergaat,
hoe die het podium opkomt met haar kalashnikov
en een kogelregen de zaal in sproeit,
de afstand kort, de inslag groot.
Een voor een kukelt u met stoel en al achterover,
u kruipt bloedend van mij weg
op zoek naar dekking, als misvormde schildpadden.

Maar er is geen dekking, niet voor mijn woede.
De autodealer gaat eraan,
de manegehoudster met haar paardenbek,
de hoteleigenaar en zijn gerestaureerde echtgenote
en wie jullie verder ook mogen zijn,
met je sentimentele tangoliefde,

jullie moesten jezelf eens zien op de dansvloer.
Dorre reptielen! Jullie gaan eraan.

Ja, nu ik, daar ga ik, daar ga ik
als een lichtstreep op een foto, meteor,
geen mens meer aan mijn rokken, trap ze weg
en vlieg de hemel in!
Ik vlieg weg!
Ik vlieg weg!